

проливахъ слезы смиреніа и благоразуміа. И за едно съ тѣхъ и Маргарита, послѣ и свѣщій Лева Менрадъ, распаленъ превзходно, неможа да възпре слезы-тѣ си.

Като се повкротихъ малко отъ радосно-то си смѣщеніе. Генрихъ си приказа Исторіиѣтъ на майка си единъ живо напоминовеніе. И майка му, като го слушаше, тѣ плачеше тѣ се засмиваше.

Генрихъ представи съ голѣмъ живостъ впечатленіа-та, които беше опиталъ, като излезе най напредъ на свѣтъ чрезъ каменнѣтъ пукнатинъ, но и съ еше повѣчнъ радость описа минѣтътъ коа-то нѣше свѣщенна зарада него, въ коа-то пущенакъ-а му хоратѣва най напредъ за Бога. И като разказваше това, очи-тѣ му се напълнихъ съ слезы.

Кназь-а като слушаше тѣа избыка. • Царстѣна пожеладохъ быхъ и азъ да